

Súd: Okresný súd Nitra
Spisová značka: 12C/333/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4114229230
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivana Heinrichová
ECLI: ECLI:SK:OSNR:2019:4114229230.15

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Nitra v spore žalobcu: Slovenská sporiteľňa, a.s., so sídlom Bratislava, Tomášikova 48, IČO: 00 151 653, zast. JUDr. Pavel Novák, advokát so sídlom Bratislava, Mostová 2, proti žalovanej: A. I., nar. XX.X.XXXX, bytom D. - C. C., A. ul. XXX/X, o zaplatenie sumy 19.664,60 eura s príslušenstvom, sudkyňou Mgr. Ivanou Heinrichovou, takto

rozhodol:

I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 19.664,60 eura s 5 % - ným úrokom z omeškania ročne zo sumy 18.263,53 eura od 3.10.2014 do zaplatenia a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietla.

III. Súd priznáva žalobcovi náhradu trov konania v plnej výške, ktorú je povinný žalobcovi zaplatiť žalovaná s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 7.10.2014 domáhal od žalovaných zaplatenia sumy 19.664,60 eura s 5 % - ným úrokom z omeškania ročne zo sumy 18.263,53 eura od 3.10.2014 do zaplatenia, so 16,60 % -ným úrokom zo sumy 13.002,76 eura od 3.10.2014 do zaplatenia ako aj náhrady trov konania, čo odôvodnil tým, že poskytol žalovaným na základe Zmluvy o splátkovom úvere úver vo výške 12.000 eur, žalovaní porušili svoj záväzok uhrádzať pravidelné mesačné splátky vo výške 140,32 eura do 30.11.2009 a od 25.1.2009 vo výške 209,38 eura, preto vyhlásil dňa 24.6.2014 mimoriadnu splatnosť úveru. Žalovaná suma 19.664,60 eura pozostáva z istiny v sume 13.002,76 eura, úrokov vo výške 5.242,83 eura, úrokov z omeškania vo výške 1.401,07 eura a poplatkov vo výške 17,94 eura.

2. Súd vo veci vydal dňa 20.1.2015 platobný rozkaz č.k. 7RO/435/2014-46, proti ktorému podali žalovaní odpor, kde namietali, že zmluva obsahuje neprijateľné podmienky, prinajmenšom poplatky za upomienky, úver je bezúročný a bez poplatkov, vzniesli námietku premlčania.

3. Právny zástupca žalobcu na pojednávaní uviedol, že žalovaným ol poskytnutý úver vo výške 12.000 eur, v zmysle zmluvy si neplnili svoje povinnosti. Prvé tri splátky úveru zaplatili riadne a včas. Štvrtá splátka bola uhradená len čiastočne a v omeškaní. Následne ďalšie splátky uhradili v omeškaní a nie v dohodnutej výške. Preto žalobca pristúpil k zosplatneniu úveru ku dňu 24.6.2014. Po zosplatnení úveru sa snažil o mimoriadne urovanie, poskytol žalovaným lehotu 24 mesiacov na zaplatenie dlžnej sumy, na čo nereagovali. Poukazoval na výpis z úveru a špecifikáciu žalovanej sumy, bol poskytnutý úver 12.000 eur, dohodnutý bol spracovateľský poplatok 189,17 eura, ktorý zaplatili. Splátka bola dohodnutá vo výške 209,38 eura. Tak ako vyplýva z výpisu úveru, prvé tri splátky zaplatili riadne a včas k 25-temu dňu v mesiaci čo bol december 2009, január 2010, február 2010. Štvrtá splátka bola zaplatená

31.3.2010 v sume 33,12 eura. Ďalšie splátky boli hradené nepravidelne a nie v takej výške ako bola dohodnutá splátka, okrem splátky v máji 2010. Výpis z úveru je od novembra 2009 do augusta 2011. Následne je žalovaná suma špecifikovaná v prehľade o transakciách na úverovom účte, od septembra 2011 do 24.9.2014. Z tohto prehľadu vyplýva aké splátky uhradili, napr. 26.9.2011 zaplatili splátku 100 eur, označené je to v prehľade ako vklad na predplatok a špecifikované je na zaplatenie čoho bol vklad 100 eur použitý, uvedená je splátka 21,97 a 78,03 eura, jedna suma išla na splátky úrokov a jedna na istinu. Posledná suma, ktorú uhradili 18.12.2012 bola suma 20 eur. Žalovaná suma 19.664,60 eura je vyčíslená ku dňu 2.10.2014. K tomuto dátumu sú vyčíslené aj úroky a úroky z omeškania, preto si v petite uplatňuje žalobca úrok aj úrok z omeškania od 3.10.2014. Dlžná istina bola na začiatku 12.000 eur, splátky sa započítavali v poradí najskôr na poplatky, potom na úrok z omeškania, potom na úrok a nakoniec na istinu. Takto to bolo dohodnuté vo všeobecných podmienkach v bode 7.3.8.. Takto boli splátky započítavané počas celej doby splácania, po zosplatnení úveru sa výška istiny a úrok z omeškania, úrok ani poplatky nemenili. Poukazoval na rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Obo/84/2011, ktoré hovorí o pripisovaní úrokov k istine. Čo sa týka požadovaného úroku po zosplatnení úveru poukazoval na rozhodnutie NS SR 1Cdo/57//2005. Medzi účastníkmi bolo dohodnuté, že úver sa úročí úrokom do splatenia, zosplatnením úveru stratili žalovaní výhodu splátok, ale žalobca neprišiel o svoj nárok na plnenie titulom úroku, pretože žalovaní mu doteraz úver nevrátili. Čo sa týka výšky úroku ten bol dohodnutý v medziach zákona, jeho výška nie je neprimeraná, ani v rozpore s dobrými mravmi.

Žalovaná na pojednávaní uviedla, že z úveru nevidela ani korunu. Na celé toto ich nahovoril snúbenec jej sestry W. J.. Bolo to tak, že so sestrou chceli dom, začali si ho prerábať, omotal si ich okolo prsta, povedal, že si úver nemôže zobrať na svoje meno, že mu to nevychádza, že na to nemá dostatočný príjem podľa daňového priznania. Nahovoril ich, aby si úver zobrali na seba. Vyjadril sa tak, že úver splatí do mesiaca. Uverili mu, pretože predtým zobral na manžela úver z ČSOB na 30.000 eur a ten do mesiaca vrátil. Tým ich presvedčil, že to tak bude aj v tomto prípade. W. J. úver prestal splácať, kontaktovali ich zo Slovenskej sporiteľne, niečo splácali aj oni. Peniaze z úveru boli poukázané na úverový účet, W. J. mal dispozičné právo k tomuto účtu a peniaze vybral.

Žalovaný na pojednávaní uviedol, že nemá viac čo uviesť, je to tak ako vypovedala žalovaná, len podpísal papiere, v tom čase bola manželka na materskej dovolenke, on vystupoval ako ručiteľ.

4.Súd vo veci vykonal dokazovanie výsluchom právneho zástupcu žalobcu, žalovaných, oboznámením sa s obsahom spisu a zistil tento skutkový a právny stav:

Žalovaní uzatvorili dňa 6.11.2009 so žalobcom Zmluvu o splátkovom úvere. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie finančných prostriedkov žalovaným vo výške 12.000 eur. Žalovaní sa zaviazali úver spolu s dohodnutými úrokmi vo výške 16,60 % ročne splácať v mesačných splátkach vo výške 140,32 eura do 30.11.2009, vo výške 209,38 eura mesačne od 25.12.2009 v 119 mesačných splátkach, poplatok za správu úveru bol 1,99 eura mesačne, spracovateľský poplatok za poskytnutie úveru bol 189,17 eura. RPMN bola dojednaná vo výške 19,01 %, priemerná hodnota RPMN vo výške 13,43%, celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom boli 13.243,58 eura. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy sú všeobecné obchodné podmienky a sadzobník poplatkov.

Žalobca vyzýval žalovaných výzvou zo dňa 28.5.2014 na zaplatenie dlžnej sumy, upozornil ich v prípade neuhradenia na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti poskytnutého úveru, k čomu došlo listom zo dňa 27.6.2014, čo vyplýva z oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru.

Žalovaná suma 19.664,60 eura pozostáva z istiny v sume 13.002,76 eura, úrokov vo výške 5.242,83 eura, úrokov z omeškania vo výške 1.401,07 eura a z poplatkov vo výške 17,94 eura. Žalobca vyčíslil dlžnú pohľadávku ku dňu 2.10.2014.

Konanie voči žalovanému bolo uznesením č.k.12C/333/2015-127 zo dňa 6.6.2018, právoplatne dňa 2.7.2018 zastavené, nakoľko na majetok žalovaného bol vyhlásený konkurz.

5.Podľa § 1 ods. 2 písm. e) zák.č. 258/2001 Z.z., o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov, zákon sa nevzťahuje na zmluvy o poskytnutí úveru do hodnoty v Sk zodpovedajúcej 200 EUR a nad hodnotu v Sk zodpovedajúcu 20 000 EUR; ak je na rovnaký účel uzavretých viac

zmlúv o spotrebiteľskom úvere medzi tým istým veriteľom a spotrebiteľom, súhrn všetkých zmlúv o spotrebiteľskom úvere sa považuje za jediný spotrebiteľský úver.

Podľa § 4 ods. 1. zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, inak je neplatná, pričom spotrebiteľ dostane jedno vyhotovenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právne formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o predmet plnenia, cenu plnenia alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

Podľa § 53 ods. 2 OZ, za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Podľa § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov a nejde o spotrebiteľský úver podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú bankami za spotrebné úvery v čase uzavretia zmluvy.

Podľa § 517 ods.2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania, výšku úrokov z meškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa § 100 ods.1 OZ, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej /§ 101 až 110/. Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 101 pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Podľa § 103 OZ, ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh /§ 565/, začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.

6.Žalobca uvádzal, že na právny vzťah strán sporu je potrebné aplikovať a posúdiť zmluvu o úvere podľa ustanovenie § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, avšak súd na daný právny vzťah aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka a to z nasledovných dôvodov. Z obsahu spisu je nesporné, že žalobca pri uzatváraní zmluvy o úvere vystupoval ako veriteľ, t. j. osoba, ktorá konala v rámci svojej podnikateľskej činnosti a žalovaní vystupovali ako spotrebiteľia, t. j. osoby, ktoré nekonali v rámci

predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Je pritom nesporné, že predmetná zmluva o úvere má podobu štandardnej formulárovej zmluvy, ktorá je typická tým, že sa uzatvára vo viacerých prípadoch a spotrebiteľ spravidla jej obsah nemení, pričom na ďalšie všeobecné podmienky odkazuje. Spotrebiteľská zmluva je teda akákoľvek súkromnoprávna zmluva s uvedenými znakmi a to bez ohľadu na to, či je upravená v Občianskom, Obchodnom zákonníku alebo inom osobitnom zákone. Podľa predchádzajúceho zákona o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 Z. z., ako aj zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení a doplnení niektorých zákonov je spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme. S poukazom na uvedené aj predmetnú zmluvu o úvere je potrebné považovať svojou povahou za zmluvu spotrebiteľskú. Aplikáciou zásady *lex specialis derogata lex generalis*, t. j. pokiaľ špeciálny predpis obsahuje odlišnú právnu úpravu, má prednosť pred všeobecným zákonom, je špeciálnou právnou úpravou v prejednávanej veci zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ako aj ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, upravujúce problematiku spotrebiteľského práva, ktorá má prednosť pred všeobecnou právnou úpravou, ktorou je v tomto prípade Obchodný zákonník, a preto je nevyhnutné posudzovať predmetný právny vzťah medzi stranami sporu podľa ustanovení Občianskeho zákonníka. Uvedené platí napriek tomu, že je nespochybniteľný názor žalobcu, že úver je tzv. absolútny obchod a že naň dopadá tretia časť Obchodného zákonníka. Zároveň vždy je potrebné mať na zreteli, že úverová zmluva vykazuje znaky spotrebiteľskej zmluvy, pričom v súlade s princípmi ochrany spotrebiteľa tu vyvstáva požiadavka, aby v prípade duplicitnej právnej úpravy rovnakých inštitútov súkromného práva bola aplikovaná právna úprava obsiahnutá v Občianskom zákonníku, a nie v Obchodnom zákonníku. Správnosť aplikácie občiansko-právnej úpravy, ktorá má zároveň spotrebiteľský charakter z ústavnoprávneho hľadiska nespochybnuje ani Ústavný súd SR (uznesenie ÚS SR z 19. 06. 2013 sp. zn. I.ÚS 402/2013). Súd poukazuje aj na rozsudok NS SR zo dňa 14. 09. 2017 č. k. 3Cdo 87/2017, v ktorom rozhodnutí sa Najvyšší súd SR zaoberal predchádzajúcimi rozhodnutiami Najvyššieho súdu, ktoré riešili otázku aplikácie Obchodného alebo Občianskeho zákonníka, súd poukazuje na závery uvedeného rozhodnutia Najvyššieho súdu, ktorý podrobil prieskumu všetky doterajšie rozhodnutia týkajúce sa danej problematiky, vrátane rozhodnutia NS SR sp.zn. 6MCdo 4/2012, a dospel k záveru, že nie je dôvod spochybňovať názor žalobcu, že úver je tzv. absolútnym obchodom a že naň dopadá tretia časť Obchodného zákonníka. Na druhej strane je však potrebné mať na zreteli, že úverová zmluva vykazuje aj znaky spotrebiteľskej zmluvy a vzhľadom na princíp ochrany spotrebiteľa dospel k záveru, že v prípade duplicity právnej úpravy rovnakých inštitútov súkromného práva je potrebné aplikovať právnu úpravu obsiahnutú v Občianskom zákonníku, a nie v Obchodnom zákonníku. Poukázal na to, že úverovú zmluvu treba v danom prípade považovať za zmluvu spotrebiteľskú, čo vyplýva i zo Smernice Rady 87/102/EHS z 22. 12. 1986, ktorá klienta úverového vzťahu, ktorému je úver poskytovaný, sama definuje označením "spotrebiteľ". Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že medzi žalobcom a žalovanými bola platne a riadne uzatvorená dňa 6.11.2009 úverová zmluva.

7. Žalovaní úver nesplácali riadne a včas v zmysle dohodnutého splátkového kalendára, čo v konaní nebolo sporné. Obrana žalovaných, ktorá spočívala v tom, že na úver ich nahovoril W. J. neobstojí, pretože zmluvu so žalobcom uzatvárali vo vlastnom mene žalovaní, oni sú v zmluvnom vzťahu so žalobcom, nie W. J., vzťah medzi žalobcom a W. J. nie je žiadny, žalobca sa nemôže domáhať zaplatenia sumy od W. J., ale od žalovaných. Otázka vysporiadania vzťahov medzi žalovanými a W. J. nie je predmetom tohto konania. Listom zo dňa 27.6.2014 žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, čím sa pohľadávka zo zmluvy stala splatnou v celom rozsahu. Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru bolo žalovanému doručené do vlastných rúk dňa 3.7.2014, doručka od žalovanej pripojená nebola. K vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru došlo ku dňu 27.6.2014 a to v súlade s ust. § 53 ods. 9 OZ, žalovaní boli v omeškaní so splácaním úveru ktoré trvalo viac ako tri mesiace, boli vyzvaní na doplatenie v lehote nie kratšej ako 15 dní, svedčí o tom výzva zo dňa 28.5.2014. Následne žalobca pristúpil k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru listom zo dňa 27.6.2014. Žalovaní boli upozornení v lehote nie kratšej ako 15 dní na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, boli v omeškaní so splátkami viac ako tri mesiace. Vyhlásenie mimoriadnej splatnosti je jednostranný úkon veriteľa, nemusí byť doručované do vlastných rúk, okamih účinnosti vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru je viazaný na deň, ktorý určil veriteľ, výzva ako aj oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru bolo žalovaným doručované, teda bol im oznámený moment vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. Ustanovenie § 53 ods. 9 OZ modifikuje ustanovenie § 565 OZ vo vzťahu k spotrebiteľským zmluvám, podľa tohto ustanovenia je strata výhody splátok podmienená splnením podmienok, že musí ísť o spotrebiteľskú zmluvu, čo je splnené, strata výhody splátok nastáva, keď si toto právo veriteľ uplatní a môže si ho

uplatniť najskôr až po uplynutí 3 -mesačnej lehoty od omeškania dlžníka so zaplatením splátky, čo bolo tiež splnené, pretože omeškanie nastalo už pri štvrtej splátke v marci 2010 a žalobca si svoje právo uplatnil v júni 2014, rovnako bola splnená aj tretia podmienka, že žalovaní boli na uplatnenie práva na zaplatenie celej pohľadávky upozornení v lehote nie kratšej ako 15 dní. Až po uplynutí lehoty 3 mesiacov nastane strata výhody splátok upravená v ustanovení § 565 OZ.

8.Súd sa v konaní zaoberal aj vznesenou námietkou premlčania, dospel k záveru, že nárok žalobcu premlčaný nie je. Premlčaním sa rozumie uplynutie času, v dôsledku ktorého nárok možno odvrátiť námietkou premlčania. Použitie tejto námietky má za následok zánik nároku a teda premlčané právo nemožno oprávnenému priznať súdnym rozhodnutím. Premlčaním právo samo o sebe nezaniká a žalobca sa môže svojho práva domáhať podanou žalobou na súde, ale ak žalovaný vznesie námietku premlčania, nárok mu nemožno priznať. S poukazom na ustanovenie § 101 OZ premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Žalobca doručil na Okresný súd Nitra žalobu o zaplatenie sumy 19.664,60 eura s príslušenstvom dňa 7.10.2014, žalobca si svoj nárok voči žalovaným uplatnil na súde v trojročnej premlčacej lehote po zosplatnení celého záväzku zo dňa 27.6.2014, takže nárok žalobcu súd nepovažoval za premlčaný, trojročná lehota na podanie žaloby uplynula dňom 27.6.2017 a žaloba bola súdu doručená v trojročnej premlčacej lehote, nie až po jej uplynutí.

9.Čo sa týka ďalšej námietky žalovaných a poukazovania na znenie §4 ods. 2 písmeno j/ zákona č. 258/2001 Z.z., ktorý hovorí o tom, že zmluva o spotrebiteľskom úvere má obsahovať výšku, počet, a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, tu súd uvádza, že zmluva síce takto presne formulovaná nie je, čo sa týka splátok je uvedená ich výška, počet mesačných splátok, dátum prvej splátky, dátum poslednej splátky, dátum každej ďalšej platby - k 25. dňu v mesiaci. To však neznamená, že by to malo vyvolať následok bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, pretože by to bolo príliš formalistické a okrem toho slovenská právna úprava odporuje európskej právnej úprave. Súd poukazuje na Smernicu EP a Rady č. 2008/48/ES o spotrebiteľskom úvere, jej čl.10 ods. 2 písmeno h/, ktorý hovorí o tom, že zmluva o úvere uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa, nad rámec európskej úpravy podľa slovenskej legislatívy výška splátky má byť individualizovaná vo vzťahu k jednotlivým položkám, z ktorých splátka pozostáva, avšak smernica takúto požiadavku neobsahuje. Žalobcovi ako spotrebiteľovi je jasné kedy má splátku zaplatiť. Vnútroštátna úprava presahuje rámec Smernice a pritom nezodpovedá účelu Smernice. Slovenský všeobecný súd sa obrátil na Súdny dvor ES s prejudiciálnou otázkou, čo zmluva o úvere musí obsahovať presné označenie toho, aká časť každej jednotlivkej splátky sa použije na splácanie istiny, úroku a poplatkov. Z Rozsudku Súdneho dvora ES č. C -42/15, Home Credit Slovakia vyplýva, že smernica nestanovuje povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere výpis vo forme amortizačnej tabuľky, ktorá by spresňovala, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie istiny. Členské štáty by nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré Smernica nestanovuje. Ustanovenie čl.10 ods. 2 písmeno h/ by sa nemalo vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva čl.10 ods. 2 Smernice. Ďalej Súdny dvor uviedol, že ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti podľa čl.10 ods. 2 Smernice, zmluva sa môže považovať za bez úrokov a bez poplatkov len v prípade, ak ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Z uvedeného súd dospel k záveru, že sankcia v podobe, že úver je bez úroku a bez poplatkov za to, že zmluva neobsahuje identifikáciu splátky v jej rozčlenení na istinu, úrok a poplatky, nie je primeraná. Prejudiciálny rozsudok je spolu s výkladom záväzný pre vnútroštátny súd a preto súd na predmetný spor aj aplikoval závery rozhodnutia Súdneho dvora vo veci C -42/15. Žalovaní ako spotrebiteľia vedeli posúdiť obsah a rozsah svojho záväzku, pretože v zmluve mali jasne uvedené, že musia uhradiť splátky vo výške 140,32 eura do 30.11.2009 a od 25.12.2009 119 splátok po 209,38 eura vždy k 25.dňu v mesiaci.

10.Čo sa týka ďalšej námietky ohľadne poplatkov, tie sú uplatňované vo výške 17,94 eura, sú to poplatky uplatňované za správu úveru vo výške 6 x 2,99 eura za obdobie od decembra 2012/do mája 2013, výška poplatku bola dojednaná v sadzobníku poplatkov, od júna 2013 si žalobca prestal uplatňovať poplatok za správu úveru. Súd žalobcovi priznal nárok na zaplatenie sumy suma 19.664,60 eura, ktorá pozostáva z istiny v sume 13.002,76 eura, úrokov vo výške 5.242,83 eura, úrokov z omeškania vo výške 1.401,07 eura a z poplatkov vo výške 17,94 eura. Žalobca vyčíslil dlžnú pohľadávku ku dňu 2.10.2014, pretože nárok žalobcu mal súd za preukázaný listinnými dôkazmi a to úverovou zmluvou, výzvou a vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru, výpisom z účtu, uvedené skutkové okolnosti žalovaní nerozporovali, bránili

sa len tým, že na úver ich nahovoril W. J.. Voči vyčísleniu dlžnej sumy súd nemal výhrady a túto sumu žalobcovi priznal.

11. Súd nepriznal žalobcovi nárok na úrok, ktorý si uplatňoval vo výške 16,60 % ročne z istiny 13.002,76 eura za obdobie po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru za obdobie od 3.10.2014, pretože s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obo 143/98 je súd toho názoru, že dohodnuté úroky (zmluvné úroky) z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Od splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania, pretože v opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženiu a to jednak v podobe úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi. Na tomto výklade a ustálenej súdnej praxi nič nemení ani zákon o spotrebiteľských úveroch, podľa ktorého spotrebiteľ má povinnosť uhradiť úrok len za časové obdobie od poskytnutia spotrebiteľského úveru do jeho splatenia. Toto ustanovenie Zákona o spotrebiteľských úveroch má na mysli situáciu, kedy spotrebiteľ - dlžník svoj dlh riadne spláca a toto ustanovenie vymedzuje celkovú dĺžku obdobia, počas ktorého má dlžník ako spotrebiteľ povinnosť platiť úroky.

Nič to však nemení na situácii, že pokiaľ veriteľ (v danom prípade žalobca) pristúpi k tomu, že považuje celý dlh za splatný (tzv. zosplatnenie úveru), potom nastupuje režim platenia úrokov z omeškania a nie už úrokov z úveru. Preto súd dospel k záveru, že nie je možné priznať úroky z úveru v čase po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, pokiaľ tu nastupuje režim platenia úrokov z omeškania, tak ako to vyplýva z citovaného uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Obo 143/98. Pokiaľ žalobca tvrdí, že po zosplatnení dlhu má nárok na dojednaný úrok, súd poukazuje na to, že dohodnuté úroky z poskytovaných prostriedkov patria len do splatnosti dlhu. Od splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania. Takýto záver Najvyššieho súdu SR je logický, pretože v opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženiu, a to jednak v podobe úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi. Uvedené rozhodnutie akceptoval i Ústavný súd SR vo veci sp. zn. IV.ÚS 476/2012 z 18. 09. 2012. K záveru súdov, že: "...pokiaľ veriteľ pristúpi k tomu, že považuje celý dlh za splatný (tzv. zosplatnenie úveru), potom nastupuje režim platenia úrokov z omeškania, a nie úrokov z úveru" ústavný súd nezistil existenciu takých skutočností, ktoré by nasvedčovali tomu, že by namietané rozhodnutie krajského súdu bolo možné považovať za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, keď krajský súd sa stotožnil s podrobne odôvodneným právnym názorom okresného súdu, jasne, zrozumiteľne a presvedčivo objasnil rozdiel, resp. vzťah medzi úrokmi z úveru a úrokmi z omeškania, ako aj otázku, prečo zmluvný úrok patrí sťažovateľke iba do splatnosti dlhu. Pokiaľ žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť zostatku úveru s príslušenstvom dňom 27.6. 2014, týmto svojím jednostranným právnym úkonom zásadne zmenil pôvodne dohodnutý úverový vzťah a zmluvné úroky a úroky z omeškania sú síce obe príslušenstvom pohľadávky, ale majú odlišné funkcie, keďže zmluvné úroky sú odmenou (cenou) za užívanie istiny a úroky z omeškania predstavujú zákonom stanovenú sankciu za omeškanie s platením istiny, na rozdiel od zmluvných úrokov ich môže veriteľ požadovať, aj keď neboli dojednané. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na základnú charakteristiku úverového vzťahu, keď v dôsledku uzatvorenia zmluvy o úvere dochádza u veriteľa k stavu absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne v splátkach vracia, za čo mu prináleží zmluvne dojednaný úrok, ktorý predstavuje cenu peňazí, t. j. odplatu za to, že veriteľ počas trvania zmluvného vzťahu nemá istinu úveru v dispozícii a nemôže s ňou nakladať a produkovať zisk. Tento absentujúci zisk pokrýva veriteľovi práve úrok dojednaný v zmluve, ktorý je splácaný spolu so splátkami úveru. V prípade, ak dôjde k predčasnemu alebo k mimoriadnemu zosplatneniu úveru na základe jednostranného úkonu veriteľa, v dôsledku ktorého dôjde k zmene pôvodného úverového vzťahu, vznikne (tak, ako sa stalo aj v danej veci u žalobcu) nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru, to znamená, že veriteľ má právo získať okamžite celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, s ktorou môže disponovať. Tým teda stráca nárok veriteľa na úroky za požičané peňažné prostriedky od spotrebiteľa. Naproti tomu, v dôsledku tohto jednostranného právneho úkonu veriteľa, dlžník už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba, a teda užívať a splácať ich postupne v splátkach a vznikne mu povinnosť uhradiť celú požičanú sumu spolu s kapitalizovaným úrokom ku dňu zosplatnenia. Pokiaľ si dlžník nesplní svoju povinnosť vrátiť požičané prostriedky, má veriteľ možnosť vymáhať si celú zosplatnenú pohľadávku (úver) a dlžník, ktorý nesplní povinnosť vrátiť zosplatnenú pohľadávku, sa dostáva do omeškania a je povinný uhradiť veriteľovi aj úrok z omeškania. V opačnom prípade by nastal nespravodlivý a ústavne nekonformný stav pre spotrebiteľa, ktorý by bol vystavený sankciám vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej mal nárok na úroky zo zmluvy. Za takejto situácie by nastal stav, podľa ktorého by sa popreli účinky

veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by mal nárok na dohodnuté úroky, ako keby k zmene záväzku nedošlo. Podľa názoru súdu, len do oprávnenej držby požičaných finančných prostriedkov, a teda do mimoriadneho zosplatnenia celého úveru v danej veci bolo možné požadovať úrok z úveru a po zosplatnení pohľadávky má veriteľ (žalobca) právo iba na úrok z omeškania a nemá už nárok na zmluvne dojednaný úrok.

12.S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti ako aj citované zákonné ustanovenia súd rozhodol tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia a zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 19.664,60 eura s 5 % - ným úrokom z omeškania ročne zo sumy 18.263,53 eura od 3.10.2014 do zaplataenia a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, pričom výška úroku z omeškania je v súlade s nariadenia vlády č. 87/1995 Zb. zvýšená o 5 percentuálnych bodov ako určuje ECB, počiatok omeškania je deň nasledujúci po dni dokedy si žalobca dlžné úroky a úroky z omeškania vyčíslil už v uplatnenej sume.

13.Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. O trovách konania súd rozhodol s poukazom na § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi súd náhradu trov konania priznal v plnej výške, nakoľko vo veci mal plný úspech, v sporových konaniach sa uplatňuje zásada úspechu, teda strana, ktorá mala v konaní plný úspech, čo je v tomto prípade žalobca, keďže žalobe bolo v celom rozsahu vyhovené, má právo na náhradu trov konania proti neúspešnej strane a v konaní neboli zistené žiadne výnimočné dôvody hodné osobitného zreteľa ani v okolnostiach danej veci, ani u strán sporu a to s poukazom na ustanovenie § 257 CSP. Neúspešný bol žalobca len v príslušenstve k pohľadávke.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Krajský súd v Nitre prostredníctvom Okresného súdu Nitra (§ 355 ods. 1 a § 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§363 Civilného sporového poriadku).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.